

Sygn. akt VI GC 949/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Mącznik

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

W. D.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.100,00 zł (dwa tysiące sto złotych) od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.371,43 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt jeden złotych czterdzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 949/16/3

UZASADNIENIE

Powód W. D. pozwem z dnia 20 czerwca 2016 roku (data stempla pocztowego) wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 2 400 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2 100 zł od dnia 22 maja 2016 roku do dnia zapłaty i kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w wyniku kolizji z dnia 22 kwietnia 2016 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki R. o nr rej. (...) stanowiącego własność poszkodowanej M. H.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego zakwalifikowała szkodę jako szkodę całkowitą. Dnia 23 maja 2016 r. powód nabył od poszkodowanej wierzytelność w stosunku do pozwanej na podstawie umowy cesji. W ocenie powoda pozwana zaniżyła wartość pojazdu przed szkodą oraz zawyżyła jego wartość po szkodzie wobec czego powód zlecił sporządzenie stosownej kalkulacji naprawy. Koszt kalkulacji wyniósł 300 zł. Zdaniem powoda wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 5.200

zł, wartość pojazdu uszkodzonego 1.300 zł wobec czego należne odszkodowanie powinno wynosić 3.900 zł. Natomiast pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1800 zł.

W dniu 22 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 1762/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że kwestionuje wyliczenia powoda. Zdaniem pozwanej jeżeli pozwana naprawiła pojazd za sumę przyznanego jej odszkodowania to w majątku poszkodowanej nie zachodzi szkoda, do naprawienia której zobowiązana byłaby pozwana. Pozwana zakwestionował również roszczenie powoda w zakresie pokrycia kosztów sporządzenia prywatnej wyceny, gdyż w jej ocenie nie pozostaje ono w związku z zdarzeniem wywołującym szkodę.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 22 kwietnia 2016 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki R. (...) stanowiącego własność poszkodowanej M. H.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 49).

W dniu 23 maja 2016 r. poszkodowana i powód zawarły umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przełał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia odszkodowania związku ze szkodą z dnia 22 kwietnia 2016 r.

Dowód: umowa cesji (k. 7), pełnomocnictwo (k. 8)

Decyzja z dnia 4 maja 2016 r, pozwana przyznała poszkodowanej odszkodowanie tytułem szkody całkowitej w pojeździe w wysokości 1800 zł.

Dowód: akta szkody (k. 49).

Ze względu na to koszt naprawy pojazdu przewyższa wartość pojazdu przed kolizją szkodę winno likwidować się jako szkodę całkowitą. Wartość samochodu R. (...) sprzed szkody z dnia 22 kwietnia 2016 r. wynosiła 5 500 zł. Wartość pozostałości samochodu R. (...) po szkodzie z dnia 22 kwietnia 2016 r. wynosiła 1400 zł. Wartość szkody w samochodzie R. (...) po szkodzie z dnia 22 kwietnia 2016 r. wynosiła 4100 zł.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego R. P. z dnia 28 maja 2017 r. (k. 82-102), wycena (k. 9-10), arkusz ustalenia wartości pojazdu (k. 11-13), kalkulacja naprawy (k. 14-18), akta szkody (k. 49).

Dnia 18 czerwca 2016 r. (...) Sp. z o.o. w S. wystawiła na rzecz powoda fakturę VAT opiewającą na kwotę 300 zł netto tytułem wykonania kalkulacji naprawy samochodu R. (...) nr rej. (...).

Dowód: faktura VAT (k. 19)

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budzą wątpliwości. Sąd dał im wiarę w całości.

Sąd nadto w całości dał wiarę pisemnej opinii biegłego sądowego R. P..

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4 poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw

teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00).

Kierując się powyższymi wytycznymi i biorąc pod uwagę pozostały materiał dowodowy sprawy Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię ww. biegłego. Należy zauważyć, że biegły ten dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii i składania w tym zakresie zeznań, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Strony nie składały do niej zastrzeżeń. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoriowy i zostały należycie umotywowane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda W. D. przeciwko pozwanej (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłankę należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w

granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanej.

Pozwana w sprzeciwie podniosła, że jeżeli poszkodowana naprawiła pojazd za sumę przyznanego jej odszkodowania to w majątku poszkodowanej nie zachodzi szkoda do naprawienia której zobowiązana byłaby pozwana.

Należy w tym zakresie wskazać, że zgodnie z stanowiskiem Sądu Najwyższego roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (SN I CR 151/88). Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną, przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznych kosztów naprawy bez względu na to czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać bez uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom naprawy pojazdu.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji na okoliczność rzeczywistego zakresu uszkodzeń powstałych w przedmiotowych samochodzie na skutek wskazanego wypadku oraz kosztu jego naprawy przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta oraz o wyliczenie wartości samochodu w stanie uszkodzonym oraz w stanie nieuszkodzonym. . Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził, że ze względu na to koszt naprawy pojazdu przewyższa wartość pojazdu przed kolizją szkodę winno likwidować się jako szkodę całkowitą. Zdaniem biegłego wartość samochodu R. (...) sprzed szkody z dnia 22 kwietnia 2016 r. wynosiła 5.500 zł. Biegły stwierdził, że wartość pozostałości samochodu R. (...) po szkodzie z dnia 22 kwietnia 2016 r. wynosiła 1400 zł. W ocenie biegłego wartość szkody w samochodzie R. (...) wynosiła 4100 zł. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu wartość szkody w samochodzie R. (...) wynosiła 4100 zł.

Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda w zakresie pokrycia kosztów sporządzenia prywatnej wyceny, gdyż nie pozostaje w związku z zdarzeniem wywołującym szkodę.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (sygn. akt III CZP 24/04) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku

z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

W ocenie Sądu, na tle stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, zgodzić należy się z istnieniem adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem - kolizją drogową, a szkodą w postaci, nie tylko z tytułu szkody całkowitej w pojeździe ale i kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy zleconej przez powódkę (art. 361 k.c.). W sytuacji, gdy zakład ubezpieczeń zaprzecza swojemu obowiązkowi wypłaty pełnej wysokości odszkodowania, strona poszkodowana niejako zmuszona zostaje do poparcia swoich roszczeń opinią rzeczoznawcy. W ocenie Sądu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy koniecznym było więc przed wystąpieniem z powództwem zwrócić się do osoby posiadającej wiedzę fachową o wydanie odpowiedniej ekspertyzy, w oparciu o którą powód był w stanie określić wysokość wierzytelności, a w konsekwencji oznaczyć wysokość żądania pozwu. Koszt przedmiotowej ekspertyzy stanowi obecnie stratę w majątku powoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem sprawcy polegającym na spowodowaniu kolizji drogowej i odmowie zakładu ubezpieczeń wypłacenia pełnej wysokości odszkodowania poszkodowanemu (por. glosa E. Tomaszewskiej do uchwały SN z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04). Koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy, w której na żądanie powódki ustalono koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, uznać należało zatem za ekonomicznie uzasadniony wydatek poniesiony w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Odszkodowanie z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za szkody spowodowane ruchem pojazdu mechanicznego powinno tym samym obejmować także i ten wydatek poniesiony przez powoda.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 400 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 2100 zł od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 120 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1.034,43 zł tytułem rzeczywistych kosztów sporządzenia opinii przez biegłego sądowego, 1.200,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) co daje łączną kwotę 2.371,43 zł.

SSR Jolanta Brzęk